

Z OBSAHU	Vzkříšený Ježíš drží Církev pevně ve své pravici. Homilie Benedikta XVI.	04
	Mučedník pravdy. Blahoslavený Pierre-Adrien Toulorge	07
	Svět zapomněl na Svatou zemi. Rozhovor s patriarchou Fouadem Twalem	09
	Opravdový holocaust a okoralé duše	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání blahoslaveného Aelreda, opata v Rievaulx (1110–1167)

Pojďme k nevěstě Kristově, pojďme k jeho matce, pojďme k jeho nejlepší služebnici. Tím vším je totiž blahoslavená Panna Maria.

Ale co pro ni máme udělat? Jaké dary jí můžeme nabídnout? Kéž bychom jí alespoň dokázali vrátit, co jsme jí dlužni! Dlužíme jí úctu, dlužíme jí službu, dlužíme jí lásku, dlužíme jí chválu. Dlužíme jí úctu, protože ona je matkou našeho Pána. Kdo totiž nectí matku, znevažuje nepochybně také syna. A v Písmu se praví: *Cti svého otce i svou matku.*

Nuže, co k tomu říci, bratří? Není ona i naší matkou? Ovšemže, bratří, je to opravdu naše Matka. Z ní jsme se přece narodili, ne světu, ale Bohu.

Všichni jsme byli ve smrti, v starobě, v temnotách, v bídě. Tak to věříme, tak to i víme: Byli jsme ve smrti, neboť jsme ztratili Boha. Byli jsme v starobě, neboť jsme žili v porušenosti. Byli jsme v temnotách, neboť jsme ztratili světlo moudrosti. Nadobro jsme tak propadli zkáze.

Avšak z blahoslavené Marie jsme se zase narodili, mnohem lépe než předtím z Evy, protože z Marie se narodil náš Spasitel. Místo staroby jsme získali novost, místo porušenosti neporušenost, místo temnot světlo.

Maria je naše matka, matka našeho života, matka naší neporušenosti, matka našeho světla. O našem Pánu říká přece apoštol: *On se nám stal Boží moudrostí a spravedlností, naším posvěcením a vykoupením.*

Takže ta, která je matkou Kristovou, je matkou naší moudrosti, matkou naší spravedlnosti, matkou našeho posvěcení a matkou našeho vykoupení. A tak je naší matkou víc než naše matka pozemská. Naše narození z ní je jistě přednější, protože z ní vychází naše svatost, naše moudrost, naše spravedlnost, naše posvěcení a naše vykoupení.

Panna Maria Čenstochovská. Foto: <http://www.wola-zachariaszowska.diecezja.pl>

O Nejsvětější Panně

V posledním srpnovém týdnu i do naší země, zmítané silnou vlnou ateistického prázdna a zkoušenou mnoha soudobými neduhy, které se bolestně dotýkají především lidí slabých, nemocných, osamělých a ohrožených – a to v jakémkoli věku či stadiu života –, připutovala naděje a živá přímluva Panny Marie z Čenstochové. Madona přináší povzbuzení, přímluvu a požehnání zejména pro aktivní kroky k ochraně lidského života – od početí do přirozené smrti, ale také pro zlepšení demografické situace. Matka Boží nechce, aby český národ vymíral dál. Nechce už více rozpadlých rodin, bolestných osudů dětí i rodičů, starých odlo-

žených lidí... Její návštěva napříč diecézí naší země nám přinesla velké dary. Bohu díky! Černá Madona, zjizvená během husitských válek, s vážným výrazem pozorovala české poutníky. V Praze se k ní utíkali i s přímluvou svatého Lukáše, jehož lebka byla u příležitosti poutní mše svaté vystavena. Právě svatý Lukáš je prý podle legendy autorem ikony, již namaloval na desce nazaretského stolu...

Každá milost, kterou dostáváme z nebe, jde skrze Mariiny ruce, připomíná ve své promluvě *O Nejsvětější Panně* její velký ctitel svatý Jan Maria Vianney. Přirovnává Marii ke krásnému slunci

Dokončení na str. 3 dole

Foto: Jan Žofák

Pouť od oceánu k oceánu za ochranu lidského života a obnovu rodin

Putování ikony Panny Marie Čenstochovské za obnovu kultury života a rodiny začalo letos 14. června 2012 ve Vladivostoku a přes celé Rusko, Bělorusko a Polsko dospělo i do České republiky. Pouť v České republice s požehnáním jednotlivých diecézních biskupů organizovalo Hnutí Pro život ČR ve spolupráci s místními řeholními komunitami a hnutími. Každý den poutě přinesl mnoho dobrého. V neděli, kdy ikona Panny Marie doputovala do Česka, do Ostravy, se biskup František Lobkowicz omluvil Panně Marii za naše předky, kteří během spanilých jízd roku 1430 ikonu Panny Marie ponížili, takže má dodnes na tváři jizvy. V pondělí 27. srpna prosil olomoucký arcibiskup Jan Graubner před ikonou Panny Marie za odpuštění vin páchaných v naší zemi proti životu. V úterý 28. srpna hradecký světitel biskup Josef Kajnek světil budoucnost našeho národa do mateřské péče Panny Marie. Ve středu v Praze se věřící mohli modlit i u lebky svatého Lukáše. V pátek v Brně proběhla závěrečná část u minoritů. Provinciál minoritů Bogdan Sikora při mši svaté připomněl nezbytnou roli Matky Boží při záchraně evropské civilizace před muslimskou agresí v bitvě u Lepanta roku 1571, v bitvě u Vídně roku 1683 a v bitvě u Varšavy roku 1920, známé jako zázrak na Visle. Současná situace je však podle provinciála minoritů mnohem nebezpečnější, protože jsou ničeny základy naší civilizace útokem na rodinu a jsou vyhlazovány celé národy ničením plodnosti a zabíjením dětí před narozením, aniž si je toho většina společnosti vědoma.

Další cesta Čenstochovské ikony povede na Slovensko, do Maďarska, Rumunska, Slovinska, Chorvatska, Itálie, Rakouska, Lichtenštejnska, Švýcarska, Německa, Belgie, Velké Británie, Irsko, Francie, Španělska a pouť skončí v Portugalsku na Hod Boží Vánoční 25. 12. 2012 ve Fatimě. Z Fatimy se v celosvětovém Roce víry v roce 2013 vydá nejprve do Severní a poté Jižní Ameriky, pak Afriky a Austrálie.

Res Claritatis, TS ČBK

Kardinál Barbarin: Redefinice manželství je nebezpečná

Francouzský kardinál Philippe Barbarin varoval v deníku *La Croix* před „absolutností demokracie“. Jisté hranice musí zůstat zachovány, zdůraznil lyonský arcibiskup v souvislosti s plánovanou legalizací homosexuálních sňatků. „Miluji demokracii – je to nejméně špatný režim,“ vysvětlil francouzský kardinál a dodal: „Demokracie se však nesmí stát absolutní; je nutné si zachovat zdravý rozum.“ Parlament má sice moc k zákonné redefinici manželství, otázka je, má-li k tomu i právo, pokračuje kardinál Barbarin a vyzývá občany, aby se zákonodárců dotazovali, zda nová definice manželství, a tím i muže a ženy, není náhodou nebezpečná. Lyonský arcibiskup se v rozhovoru pro list *La Croix* (4. 9. 2012) vyjadřuje rovněž k aktuální francouzské diskusi o eutanazii. Chceme se zbavovat života, jehož žití stojí námahu, přináší příliš vysoké náklady a o němž nevíme, kam vede. Odvoláváme se při tom na práni člověka s takovýmto životem skoncovat, říká kardinál Barbarin a upozorňuje, že individuální úsudek nad vlastním životem by neměl být povýšen na absolutní měřítko.

RaVat

Británie: Diskriminace křesťanů

Pětapadesátiletá zdravotní sestra Shirley Chaplinová stojí před Evropským soudem pro lidská práva, kde se brání proti zásahu NHS, který ji zbavil místa proto, že si odmítla sundat křížek. Chaplinová pracuje jako ošetrovatelka přes 30 let a po celou tuto dobu křížek nosí, aniž si někdo stěžoval. Tentýž týden předstupují před Evropský soud i tři další křesťané: poradce pro vztahy Gary McFarlane, který odmítá poskytovat poradenství homosexuálním párům, zaměstnankyně British Airways Nadia Eweida za nošení křížku a Lilian Ladele, která jako zaměstnankyně Islingtonské rady odmítá provádět obřad partnerství pro homosexuální páry.

Soudci Evropského soudu mají posoudit, zda britské zákony chrání práva křesťanů a hájí je proti diskriminaci. Michael Nazir Alí, bývalý anglikánský biskup Rochesteru, předložil soudu jedenáctistránkový dokument, podle něhož jsou křesťané zatlačováni agresivním sekularismem, zatímco nošení síkského turbanu a islámského šátku je povoleno. Lord Carey, bývalý arcibiskup canterburský, prohlásil, že morální kompas Británie je poškozován, protože křesťané jsou perzekvováni soudy a zaháněni do podzemí.

The Telegraph

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Křesťané vystavěli Irák – nyní je jich jen pět procent

V závěru generální audie ve středu 22. srpna 2012 Svatý otec pozdravil chaldejské řeholnice, Dcery Matky Boží Neposkvrněného početí. Benedikt XVI. ocenil jejich „velkorysou a vzácnou službu iráckému obyvatelstvu“, která navzdory obtížnému kontextu nečiní rozdíl mezi křesťany a muslimy. O situaci v Iráku se hovořilo rovněž na Mítinku za přátelství mezi národy v italském Rimini, který organizovalo katolické hnutí Comunione Liberazione. Profesor Mehdar z bagdádské univerzity Vatikánskému rozhlasu popsal, jak žijí tamní křesťané:

„Chtěl bych upozornit na skutečnost, že křesťané žijí v Iráku od prvního století. V posledních padesáti letech právě oni vystavěli Irák. Lékaři, učitelé, zdravotníci byli převážně křesťané. V posledních třech desetiletích nás výrazně ubylo – z dvaceti procent z celkového počtu obyvatel na pouhých pět. Život křesťanů není v žádném případě jednoduchý; situace se mění od města k městu, i v rámci různých čtvrtí jednoho města. Naším pravým problémem je však přítomnost lidí, kteří záměrně vyvolávají destrukci.“

Účastník riminského setkání vystoupil v rámci kulatého stolu, jehož námětem bylo právě nábožensky motivované násilí. Podle jeho názoru byly před půl stoletím vzájemné vztahy muslimů a křesťanů o poznání lepší.

„Očekávám od Západu, že začne myslet na křesťany, a to nejenom na Blízkém východě, nýbrž také na křesťany v samotné Evropě a Americe. Jsou tu síly, které pracují proti nim. V arabských zemích existuje evidentní snaha o oslabení křesťanské přítomnosti – měli bychom nalézt odvahu a postavit se jí,“ apeluje z italského Rimini profesor bagdádské univerzity.

Ra Vat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

za mlhavého dne a vyzdvihuje její laskavé mateřství: „Nejsvětější Pannu často přirovnávají k matce, ale ona je ještě mnohem lepší než nejlepší matka. Protože i nejlepší matka trestává někdy své dítě, pokud jí udělá zármutek, nebo je bije – myslí, že jedná správně. Nejsvětější Panna však tak nejedná. Je tak dobrá, že s námi jedná laskavě a nikdy nás netrestá.“

Syn má svou spravedlnost, Matka má pouze svou lásku. Bůh nás tolik miloval, že pro nás umřel. V srdci našeho Pána však je spravedlnost, která je vlastností Boží, kdežto v srdci Nejsvětější Panny je jen slitování. Její Syn by byl hříšníka potrestal, Maria však předstoupí, zadrží trestající meč a prosí o milost pro ubohého dlužníka. „Má matko,“ praví jí Pán, „nemohu ti nic odepřít.“ Kdyby peklo mohlo najít cestu k lítosti, ty bys vyprosila jeho omilostnění.

Svatá Panna se nachází uprostřed mezi svým Synem a námi. Čím více hřešíme, tím více s námi cítí něžnou soustrast. Dítě, které stálo matku nejvíce slz, je jejím srdci nejdražší. Cožpak nepomáhá matka vždy nejslabšímu dítěti, které se nalézá v největším nebezpečí?

Zdrávas Maria je modlitba, která nikdy neunaví. Mluvíme-li o věcech pozemských, například o politice, jsme brzo unaveni, mluvíme-li o svaté Panně, tak je to stále nové. Pobožnost ke svaté Panně je příjemná, životodárná, jadrná, velcí svatci mají vřelý vztah ke svaté Panně. Každá milost, kterou dostáváme z nebe, jde skrze její ruce.

Žádný nevejde do domu, aniž by promluvil s vrátným. Hle, svatá Panna je tedy vrátanou nebes. Všechno, zač Matka prosí Syna, bývá také uděleno. Je Matkou, která má velmi mnoho dětí. Ustavičně je zaměstnaná tím, že chodí od jednoho k druhému a pomáhá. (převzato z www.fatym.com, kráceno)

Zdeňka Rybová

šéfredaktorka RC Monitoru a viceprezidentka Hnutí Pro život ČR

SLOVO KNĚZE

Před slavností svatého knížete Václava, hlavního patrona českého národa, je vhodné se zamýšlet, jak si naše vlast stojí. Přesto, že hlavní je náš život s Kristem skrytý v Bohu, nejsme zbaveni starostí o věci časné, péče o bližního a i od samotného Pána jsme pověřeni množstvím úkolů ve světě, z kterých budeme jednou skládat účty.

Pokud jde o to nejvyšší patro společenského života – patro víry, jsme na tombledě. Kdysi křesťanský národ ve své většině na Krista zapomněl a s Bohem nepočítá. Mnoho lidí neví či nechce vědět o Bohu, jemuž vděčíme za existenci. Mnoho lidí nezná či odmítá Ježíše Krista, který nás na kříži vykoupil a nabídl nám své osvobozující přátelství. Z tohoto zapomenutí na Boha pak vyplývají potíže v ostatních rovinách společenského života. Manželství, rodina, škola, zdravotnictví, ... politická pospolitost, to všechno jsou místa a oblasti, které trpí odloučením od Pána – Zdroje bytí, života, pravdy a lásky.

Nad potřebou nové evangelizace, této samozřejmě a radostné služby křesťanů, jsem se zamýšlel posledně. Je nanejvýš chvályhodné a Bohu milé, snažíme-li se nést různým způsobem světlo evangelia druhým. Jednou z nenápadných forem evangelizace je též být dobrým a vlídným člověkem, který poctivě koná svou práci a je připraven nejen pomoci, ale i odpovědět všem, kdo se ho ptají na důvody jeho naděje.

Jinak můžeme přispět ke zlepšení současného stavu, když v politickém životě podporujeme myšlenky (a osoby), které jsou (a žijí) v souladu s lidskou přirozeností a neodporují katolické víře. Jak je dnes potřeba politiků mravně bezúhonných, kteří mají věci v mysli srovnané a jsou schopni odvážně hájit pravdu o Bohu, člověku, rodině a národě, i když za to nesklízí potlesk. Blížící se volby do krajů, senátu a volba prezidenta mohou být příležitostí pro naše aktivní zapojení se i pro podporu lidí, kteří si to skutečně zaslouží.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

MODLIT SE

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Hunterův žaltář (12. stol.). Foto: <http://special.lib.gla.ac.uk>

Každý člověk v sobě nese tíhnutí k modlitbě: V situacích tísně nebo také velké radosti se objevuje silné nutkání volat, křičet o pomoc nebo děkovat, právě tam, kde žádný člověk nemůže slyšet a odpovědět. Nedávno jsem kdesi četl, že ruský kosmonaut, jenž se výslovně označoval za ateistu, vypravoval, že prvnímu letu Američanů na měsíc bez dechu napjatě přihlížel a v rozhodujícím okamžiku se modlil, aby všechno dobře proběhlo. To se zdá být příznačným případem: Někde v nás, právě teh-

dy, kdy vlastní moc a dosažitelné lidské prostředky jsou u konce, se rozeznává hlas a je si jistý, že smí volat. I když s tím nepočítáme, a dokonce to popíráme, je někde v nás vědomí tajemné blízkosti, vůči níž je naše duše otevřena a u níž můžeme zaklepat. Potřeba sdělit se, jež se projevuje v mezních situacích krajní tísně a svrchované radosti, přesahuje lidské partnery; chce se rozlít do nesmírné hloubky, chce plnost.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

VZKŘÍŠENÝ JEŽÍŠ DRŽÍ CÍRKEV PEVNĚ VE SVÉ PRAVICI

Katecheze Svatého otce Benedikta XVI.

Svatý otec pokračuje ve své „škole modlitby“ a představuje nám živou a pulsující modlitbu křesťanského shromáždění, jak je zachycena v knize Zjevení sv. Jana, v Apokalypse.

První část Apokalypsy (1,4–3,22) předkládá v postoji modlícího se shromáždění tři různé fáze: První (1,4–8) tvoří dialog, který – v jediném případě v Novém zákoně – probíhá mezi shromážděním, jež se právě sešlo, a lektorem, jenž se k němu obrací s přáním požehnání: „Milost vám a pokoj“ (1,4). Lektor pokračuje zdůrazněním původu tohoto přání: odvozuje jej od Trojice, od Otce, Ducha Svatého a Ježíše Krista, kteří společně pokračují ve stvořitelském a spásonosném projektu pro lidstvo. Shromáždění naslouchá a když slyší jmenovat Ježíše Krista, zmocňuje se jej jakýsi poryv radosti a s nadšením odpovídá následující modlitbou chvály: „Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbažil hříchů a udělal z nás královský (národ) a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen.“ (1,5b–6). Shromáždění pocituje, že se nad ním roz-

prostírá Kristova láska, cítí osvobození z pout hříchu a prohlašuje se za „království“ Ježíše Krista, patřící bezvýhradně Jemu. Rozpoznává velké poslání, které mu bylo svěřeno spolu se křtem, totiž vnášet do světa Boží přítomnost. Tuto svou slavnost díkuvzdání uzavírá znovu s pohledem upřeným přímo k Ježíši a s rostoucím entuziasmem mu přiznává „slávu a moc“ ke spáse lidstva. Hymnus chval na Krista uzavírá finální „amen“. Už tyto počáteční čtyři verše obsahují velké množství nám určených ukazatelů. Říkají nám, že naše modlitba musí být především nasloucháním Bohu, který k nám promlouvá. Žijeme ohlušení množstvím slov a jsme málo přivyklí naslouchat, zejména jde-li o to vnitřně i navenek vstoupit do ticha, které umožňuje být pozornými k tomu, co nám chce říct Bůh. Tyto verše nás dále učí, že naše modlitba, často omezená na prosby,

má být především chválou Boha za jeho lásku, za to, že nám daroval Ježíše Krista, který přinesl sílu, naději a spásu.

Smysl pro Boží přítomnost

Další vystoupení lektora připomíná poté shromáždění, upevněnému Kristovou láskou, úkol postřehnout jeho přítomnost ve vlastním životě. Praví: „Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou se pro něj bít v prsa všechna pokolení na zemi“ (1,7a). Kristus vystoupil na nebesa „v oblaku“, symbolizujícím jeho transcendenci (srov. Sk 1,9), a vrátí se stejně tak, jako vystoupil do nebe (srov. Sk 1,11b). Tehdy jej uznají všechny národy a jak praví svatý Jan ve čtvrtém evangeliu, „budou hledět na toho, kterého probodli“ (Jan 9,37). Budou mít před sebou své hříchy, příčinu jeho ukřižování, a „budou se bít v prsa“ (srov. Lk 23,48)

jako ti, kdo mu byli na Kalvárii bezprostředně přítomní, a prosit jej o odpuštění, aby ho mohli následovat v životě a připravit se tak na plné společenství s Ním po jeho definitivním návratu. Shromáždění rozjímá nad tímto poselstvím a odpovídá: „Ano, Amen!“ (Zj 1,7b). Svým „ano“ vyjadřuje plný souhlas s tím, co bylo sděleno, a prosí, aby tomu tak vskutku mohlo být. Je to modlitba shromáždění rozjímajícího nad Boží láskou, která se svrchovaným způsobem ukázala na Kříži, a prosícího o to, aby žilo důsledně jako Kristovi učedníci. Pak přichází Boží odpověď: „Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládny.“ (1,8). Bůh, jenž se zjevuje jako počátek a konec dějin, prosbu shromáždění přijímá a bere si ji k srdci. On byl, je a bude přítomný a činný svou láskou v lidských záležitostech v přítomnosti, v budoucnosti, stejně jako byl v minulosti až do chvíle, kdy bude dosaženo konečného cíle. To je Boží příslib. Zde nacházíme další důležitý prvek: vytrvalá modlitba v nás probouzí smysl pro Pánovu přítomnost v našem životě a v dějinách; přítomnost, která nás podpirá, vede a dává nám velkou naději také uprostřed temnoty lidských trampot. Kromě toho žádná modlitba, ani vyslovujeme-li ji v naprosté osamělosti, nikdy neznamená izolaci a nikdy není neplodná, nýbrž je životodárnou mízou živící křesťanskou existenci, která se tak stává stále angažovanější a důslednější.

Osobní vztah s Pánem

Druhá fáze modlitby shromáždění (1,9–22) vztah s Ježíšem Kristem ještě dále prohlubuje. Pán se nechává spatřit, mluví, jedná a společenství, které mu je stále bližší, poslouchá, reaguje a přijímá poznání. V poselství představeném předčítajícím svatý Jan vypráví o svém osobním setkání s Kristem. Dostal se na ostrov Patmos pro „Boží slovo a pro svědectví o Ježíšovi“ (1,9) a je „den Páně“ (1,10a), neděle, kdy se slaví Vzkříšení. A svatý Jan byl „uchvácen Duchem“ (1,10a). Duch Svatý jím proniká a obnovuje ho, vlévá mu svou schopnost přijímat Ježíše, a Ten jej vybízí, aby psal. Modlitba naslouchajícího shromáždění postupně nabývá kontemplativní charakter, skandovaný slovesy „vidí“, „dívá se“, a tedy rozjímá nad

tím, co mu lektor předkládá, vstřebává to do svého nitra a přijímá to za své.

Jan slyší „mocný hlas jako (zvuk) polnice“ (1,10b), hlas mu přikazuje, aby poslal poselství „sedmi církvím“ (1,11) v Malé Asii a skrze ně všem ostatním církevním obcím všech časů a jejich pastýřům. Výraz „hlas... polnice“, převzatý z knihy Exodus (srov. 20,18), odkazuje na Boží zjevení Mojžíšovi na hoře Sinaj a označuje hlas Boha, který promlouvá ze svých Nebes, ze své transcendence. Na tomto místě je

Vytrvalá modlitba v nás probouzí smysl pro Pánovu přítomnost, jež nás podpirá, vede a dává nám velkou naději také uprostřed temnoty lidských trampot.

Pacino di Bonaguada: Laudatio (14. stol.)
Foto: <http://www.wga.hu>

Boží hlas připsán Ježíši Kristu Zmrtvýchvstalému, který z Otcovy slávy promlouvá k modlícímu se shromáždění. Jan se obrací, „aby se podíval po tom hlase“ (1,12) a spatřuje „sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů (postavu) podobnou Synu člověka“ (1,12–13), termín Janem zvláště oblíbený, který označuje Ježíše samého. Zlaté svícny s rozsvícenými svíčkami označují Církev všech dob, která se modlí při liturgii: Vzkříšený Ježíš, „Syn člověka“, stojí uprostřed ní, oděn v roucho starozákonního velekněze a vykonává kněžskou službu prostředníka u Otce. V symbolickém Janově poselství následuje zjevení Vzkříšeného Ježíše, plně jasu, s charakte-

ristikami vlastními Bohu, jak se objevují ve Starém zákoně. Řeč je o „vlasech bělostných jako sněhobílá vlna“ (1,14), symbolu Boží věčnosti (srov. Dan 7,9) a Vzkříšení. Dalším symbolem je oheň, který je ve Starém zákoně často spojován s Bohem, aby poukazyval na dvě jeho vlastnosti. Za prvé žárlivou mohutnost jeho lásky, která oživuje jeho smlouvu s člověkem (srov. Dt 4,24). A tutěž spalující intenzitu lásky čteme v pohledu Vzkříšeného Ježíše: „jeho oči jako ohnivý plamen“ (Zj 1,14a). Druhou je nezadržitelná schopnost přemáhat zlo jako „stravující oheň“ (Dt 9,3). Tak také Ježíšovy „nohy“ krácející, aby se postavily zlu a zničily je, jsou rozžhavené jako „zářící bronz“ (Zj 1,15). Následují ještě tři symbolické prvky, které ukazují, co Vzkříšený Ježíš činí pro svou Církev: pevně ji drží ve své pravici – obraz Ježíše držícího Církev ve svých rukou je velice důležitý; mluví s pronikavou silou naostřeného meče a ukazuje jí záři svého božství: „jeho tvář zářila jako slunce v plné své síle“ (Zj 1,16). Jan je natolik unesen tímto nádherným zážitkem Vzkříšeného, že cítí, jak jej opouštějí síly a padá, jako by byl mrtev.

Po zkušenosti tohoto zjevení má apoštol před sebou Pána Ježíše, který s ním mluví, dodává mu odvahy, klade mu ruku na hlavu, odhaluje mu svou identitu Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého a svěřuje mu poslání předávat jeho poselství církvím (srov. Zj 1,17–18). Je to překrásný obraz – nejprve zážitek Boží velikosti, vedoucí k mdlobám, a poté přítel života, kladoucí na apoštola svou pravici. Náš zážitek nebude jiný – jsme Ježíšovými přáteli, a proto zjevení vzkříšeného Boha, Krista, nebude hrozivé, nýbrž bude jako setkání s přítelem. Také shromáždění prožívá s Janem zvláštní okamžik světla před Pánem, který se však pojí se zkušeností každodenního setkávání s Ježíšem, a uvědomuje si bohatství vztahů s Pánem, který naplňuje veškerý prostor existence.

Proměňující moc Božího slova

Ve třetí fázi (Zj 2–3) lektor předkládá shromáždění sedmidílné poselství, v němž promlouvá Ježíš osobně. V promluvě adresované sedmi církvím v Malé Asii v okolí Efesu vychází Ježíš z konkrétní situace každé z těchto církví, aby se pak obrátil k Církvi všech dob. Ježíš

ihned vstupuje do aktuální situace každé z církví, upozorňuje na její světla a stíny a obrací se k ní s naléhavou výzvou: „Obrať se“ (2,5.16; 3,19c); „Drž pevně, co máš“ (3,11); „vejdi do sebe a jednej jako dřívě“ (2,5); „Buď tedy horlivý a dej se na pokání“ (3,19b)... Je-li toto Ježíšovo slovo slyšeno s vírou, začíná ihned působit. Když modlí se Církev přijímá Pánovo slovo, je proměňována. Všechny církve musí pozorně naslouchat Pánu, otevřít se Duchu,

jak to Ježíš žádá, když posedmkrát s naléhavostí opakuje toto přikázání: „Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duch církevním obcím“ (2,7.11.17.29; 3,6.13.22). Shromáždění poslouchá poselství a dostává tak podnět k pokání, obrácení, stálosti, k růstu v lásce a orientaci pro svou cestu.

Draží přátelé, Apokalypsa nám staví před oči obraz shromáždění sjednoceného v modlitbě, neboť právě v modlitbě zakoušíme neustálý růst Ježíšovy přítomnosti

v nás. Čím více a lépe se vytrvale a usilovně modlíme, tím více se Pánu podobáme. On pak skutečně vstupuje do našeho života a vede jej, dává mu pokoj a radost. Čím více Ježíše poznáváme, milujeme a následujeme, tím více potřebujeme trávit čas v modlitbě s Tím, kdo náš život obdařuje jasem, nadějí a silou.

*Přeložila Johana Bronková
Radio Vaticana
(Kráceno, mezititulky redakce)*

GENERAČNÍ KONFLIKT KARDINÁLŮ

V programu Vatikánského rozhlasu se 31. srpna objevily vedle sebe dvě zprávy dobře dokumentující přelom, k němuž dnes v životě Církve dochází. První se týkala přednášky kardinála Burkeho, druhá smrti kardinála Martiniho.

Kardinál Raymund Burke, ročník 1948, je americký kanonista. Ve Vatikánu stojí v čele Tribunálu apoštolské signatury, což jej činí nejkompetentnější figurou v oblasti kanonického práva. Koncem srpna se zúčastnil mezinárodního kongresu kanonistů. Mluvil tam o škodách, které Církev utrpěla, když se ve jménu špatného chápání Koncilu rezignovalo na uplatňování kanonického práva, ba nejen to, sama jeho existence se zdála být neslučitelná s pravou vírou a autentickou pastoračí. Důsledky se projeví ve všech oblastech života Církve. V liturgii, kde podceňování církevních norem vedlo k tomu, že se eucharistie stala výkonem celebrantovy kreativity, a to, co v ní je nejpodstatnější, bylo odsunuto do druhého plánu. V katechezi se přestalo dbát na to, co se děti a mládež dozívají od katechetů, který nejednou místo vysvětlování pravd víry rozsívá vlastní pochybnosti a působí zmatek v hlavě. Zvláště dramatickým projevem zlehčování kanonického práva byly sexuální skandály v řadách kléru. Kardinál Burke se odvolává přímo na svou americkou zkušenost. Je přesvědčen o tom, že kanonické právo bylo na podobné případy připravené a dostatečně Církev chránilo. Obranné mechanismy však nefungovaly, protože v ur-

Carlo Maria Martini SJ. Foto: <http://communio.stblogs.org>

čitým okamžiku začalo být celé církevní právo vnímáno jako páté kolo u vozu.

Kardinál Carlo Maria Martini byl o generaci starší než kardinál Burke. V naší paměti zůstane především jako autor skvělých biblických meditací, dovolujících vnikat do hloubi příběhů jednotlivých postav Písma svatého. Sám v této oblasti kardinálu Martinimu za mnohé vděčím. Ale kardinál Martini nebyl jen bibliista. V roce 1980 mu Jan Pavel II. svěřil vedení největší a nejdůležitější italské arcidiecéze, milánské. Když minulý pátek zemřel, vatikánský tiskový mluvčí P. Federico Lombardi vyzdvihl, že jeho spolutratr zavedl nový styl biskupské služby. Aby ilustroval, o co jde, citoval radu, kterou ke konci života kard. Martini adresoval papeži a biskupům. Přesvědčuje je, že zákazy a příkazy ničeho nedosáhnou. Místo toho se mají soustředit na pozitivní inspiraci svých věřících.

Kardinál Martini nebyl planým řečníkem. Jako milánský arcibiskup proslul

především díky svým biblickým meditacím pro různé kategorie věřících. Na ně soustředil svou biskupskou službu. Ale milánská arcidiecéze žádnou podstatnou reformou neprošla. Nestala se zářným příkladem pro jiné místní církve. V tomto ohledu nebyl kardinál Martini ani svatým Ambrožem, ani Karlem Boromejským. Po odchodu do penze dával stále častěji najevo své výtky vůči Církvi. S pomocí médií, vždy nakloněných kritice římské církve, se nechal pasovat na představitel alternativního, lepšího a otevřeného katolicismu. Zapomněl při tom, že sám byl po 22 let jedním z nejvlivnějších hierarchů té Církve, na kterou dnes naříká. Mnohé mohl změnit. Musel by ovšem sáhnout i k zákazům a příkazům. Byť by jen k těm, o nichž čteme v evangeliích.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Kardinál Martini zůstane velkým bibliistou inspirativním pro široké vrstvy věřících. Škoda, že byl po své smrti pasován na reformátora, kterým v životě nebyl.

MUČEDNÍK PRAVDY

Blahoslavený Pierre-Adrien Toulorge

Skutečný dělník na vinici Páně, který se soustavně věnoval práci pro duše a jejich spásu až k prolití krve, to byl premonstrát Pierre-Adrien Toulorge, blahořečený 29. dubna 2012.

Říká se tomu různě: milosrdná lež, „neřít vše“, diplomacie... Jaká krasomluva, když nemíníme lež nazvat lží a pravdu pravdou. A přesto se najdou lidé, kteří pravdu, byť je stojí doslova hlavu, nezapřou.

Kompéndium katechismu katolické církve odpovídá na otázku „Jakou povinnost má člověk k pravdě?“ takto: „Každý člověk je ve svých skutcích a slovech povolán k upřímnosti a pravdivosti. Každý má povinnost hledat pravdu, držet se pravdy a sladit svůj život s požadavky pravdy. Ježíš Kristus ukázal pravdu Boží plně a zcela. On je pravda. Kdo ho následuje, žije v duchu pravdy a chrání se před licoměrností, falší a pokrytectvím.“ (č. 521)

Křesťanská formace

29. dubna 2012 v normandském městě Coutances ve Francii kardinál Angelo Amato blahořečil premonstráta Pierre-Adriena Toulorgea, popraveného v době Francouzské revoluce 13. září 1793 právě v tomto městě.

Pierre-Adrien Toulorge se narodil 4. května 1757 v Normandii v obci Muneville-le-Bingard. Krátce po jeho narození mu zemřela matka. Ovdovělý otec se po několika letech znovu oženil. Rodinné prostředí v rodině Toulorgeových bylo prodchnuto duchem modlitby a praktického křesťanského života. A to je výborné prostředí pro rozvíjení daru povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.

Příprava ke kněžství

O výuku mladého Pierra se staral jeden z kaplanů v jeho rodné obci. Posléze Pierre navštěvoval gymnázium a studoval filosofii. V roce 1778 byl přijat do kněžského semináře; jedním z jeho formátorů byl i blahoslavený Francois Le-franc, mučedník (popraven 2. září 1792, v Římském martyrologiu zapsán ke dni 2. září). Krátce před kněžským svěcením

Pierre-Adrien Toulorge (beatifikační obraz)
Foto: <http://www.norbertines.org>

Láska k pravdě, touha naplnit Ježíšův požadavek a tak žít v duchu pravdy jej přivedla k hrdinskému sebeobětování.

Pierre-Adrienovi na konci března 1782 umírá otec. Novokněžské „Zde jsem“ je přípravou pro „Do tvých rukou poručím svého ducha...“ v den popravy.

Kněžství s jeho požadavkem pracovat pro spásu duší jako Pán až k prolití krve zůstane dále jedním z vůdčích motivů jeho jednání. Kněžská služba Pierre-Adriena není ničím zvláštním výjimečným. Byl skutečným dělníkem na vinici Páně, soustavně pracoval pro duše a jejich spásu.

Vstup k premonstrátům

V lednu 1783 nastupuje jako kaplan do Doville, kde byl farářem premonstrát z opatství Blanchelande o. Jacques-Francois Le Canut, s nímž často navštěvoval

jeho opatství. Zde také poznal premonstrátský život a pak povolání k tomu způsobu života. V roce 1787 je přijat do premonstrátského řádu. Noviciát koná v opatství Beauport. Po návratu do svého opatství se znovu horlivě zapojuje do působení v duchovní správě.

Zasvěcený život žije jako řeholní kanovník. Kdo je řeholní kanovník? Je to kněz ze společenství kněží, kteří přijali řeholní zasvěcení jako způsob sebeposvěcení a jako prostředek pro lepší a účinnější službu Božimu lidu kněžskou činností (tj. slavení svátostí, především Eucharistie a smíření, hlásání Slova, katecheze). Ono „služebné kněžství“ je docela zásadní prvek... V premonstrátském životě je jednotou kněžství a řeholního zasvěcení. Podoba premonstrátské spirituality doby blahoslaveného Pierre-Adriena Toulorgea navazuje na solidní zpracování opata Servatia Lairuelze z počátku 17. století, které je vyjádřeno v tzv. „premonstrátském pateru“: život eucharistický, život mariánský, život liturgický, život kající a apoštolát všeho druhu. Dle dnešních Konstitucí premonstrátského řádu je spiritualita „církvní“, zcela svázaná s Církví, jejím životem.

Francouzská revoluce

Začíná Francouzská revoluce. Tzv. „Civilní konstituce kléru“ z 12. července 1790 připravila Církev o její duchovní samostatnost. Kněží, kteří odmítli přísahat na konstituci, byli podezřelí, nepřátelé státu. Kláštery byly vyvlastněny. Neušlo tomu ani opatství Blanchelande. Premonstrátům nebylo umožněno žít „ve svém“ společném životem. Toužili-li žít klášterně, měli se odebrat do „soustředovacího kláštera“. Toto lži-řešení otec Pierre-Adrien spolu s dalšími spolubratři odmítl.

Z obav sloužil jenom zřídka veřejně bohoslužby. Útočiště nachází na statku rodiny Le Senseových v La Cour.

Dne 26. srpna 1792 je vydán zákon, který odsuzuje k deportaci všechny kněze, kteří vykonávají veřejnou funkci, a nesložili přísahu civilní Ústavě. Otec Pierre-Adrien se domníval, že se jej zákon také týká. Proto se rozhodl vycestovat na britský ostrov Jersey. Úředníková neznalost nebo nevšímavost či nezáměr – kdo ví? – zapříčinila, že když otec Pierre-Adrien 12. září 1792 požádal o pas, nebyl upozorněn na svůj omyl, že smí klidně zůstat ve Francii. Teprve až na Jersey se dověděl o svém omylu. Doufal, že si jeho nepřítomnosti nikdo nevšiml. Měl totiž na paměti, že kněží ve Francii díky krutým zákonům moc nezůstalo, a že je tam tedy potřebný. Tajně se proto vrátil.

Od svého bratrance, který byl farářem v St-Martin-du-Mesnil, se však dověděl, že je také jiný zákon z 23. října 1792, který odsuzuje k smrti navrátivší se exulanty, neopustí-li do dvou týdnů Francii. Otec Pierre-Adrien se rozhodl zůstat.

Vaše řeč ať je: ano, ano – ne, ne

Necelý rok života v utajení, přesto v rámci možností naplněný přiměřeně bohatou kněžskou službou, skončil 3. září 1793, kdy byl zatčen. Později byl předveden před soud. S vědomím, že kdyby se přišlo na jeho pobyt na Jersey, hrozila by mu poprava, rozhodl se nejprve zamlčet svou emigraci. V duši mu ale zněla Pánova slova o pravdivosti řeči Jeho učedníků: „Ale vaše řeč ať je: ano, ano – ne, ne“ (Mt 5,37).

Po váhání se tedy 8. září 1793 s pomocí Ducha Svatého rozhodl říci celou pravdu.

Po přiznání byl převezen do Coutances. 22. září 1793 byl předveden před komisi, která měla ověřit jeho tvrzení. Soudcové ve snaze pomoci mu do spisů neuvedli jeho přiznání. Otec Pierre-Adrien přesto trval na pravdě, na svém doznání.

Pouze láska k pravdě, touha naplnit Ježíšův požadavek a tak žít v duchu pravdy jej vedla k tomuto hrdinskému rozhodnutí. Mohl snad použít diplomacie, zámeky... „Řekl jsem: dám si pozor na své chování, abych nezhřešil svým jazykem, budu držet na uzdě svá ústa, pokud bude přede mnou bezbožník.“ (Žl 39,2) Lidská slabost, strach o život umí dohnat člověka ke lži. Blahoslavený Pierre-Adrien je ale příkladem toho, že křesťan ve chvíli takové slabosti smí spoléhat na moc Boží.

Odsouzen k smrti byl 12. října 1793. Po vynesení rozsudku s vnitřním klidem a hlubokou radostí poděkoval Bohu za naplnění jeho vůle. Radost byla taková, že mnozí, kdo nevěděli o rozsudku, se domnívali, že byl osvobozen. S chutí povečeřel, vyzpovídal se a napsal několik dopisů, plných radosti a výzev k řádnému křesťanskému životu. Pak klidně usnul.

Do Božích rukou skládám svůj život

Ráno, v neděli 13. října 1793, se upravil, s vězněnými kněžími se pomodlil breviář až po kompletář (modlitbu před spaním).

Poslední verše, které řekl, zněly: „Kdy, ó Pane, začne Tvůj den, kdy Slunce nezapadá?“ Pak zavřel knihu a zvolal: „Moji milí přátelé, přestaňte zde, protože brzy budu vděčně zpívat tento hymnus v nebi až do konce... Moji milí bratři, nezapomenu na vás, prosím Boha, aby vás ochránil. Modlím se za všechny své dobrodince, přátele a dokonce i nepřátele.“ Jeho spoluvězni poklekli a požádali o požehnání, při kterém vyzařoval z jeho tváře nebeský klid.

Dav oněměl, když viděl mladého kněze, jak jde na smrt plný vnitřního klidu. Před popravou Pierre-Adrien ještě řekl: „Můj Bože, do Tvých rukou skládám svůj život! Prosím Tě o obnovu a zachování Tvé svaté Církve. Odpuť mým nepřítelům.“

Po popravě vzal kat krvácející hlavu za vlasy a ukázal ji davu. Bylo půl páté. Vořík převezl tělo na hřbitov St-Pierre, kde bylo pohřbeno do hromadného hrobu.

Další vězni, kteří byli obviněni, že ukrývali Pierre-Adriena Toulorge, byli osvobozeni, mučedník nad nimi držel z nebe ochrannou ruku.

Otec Pierre-Adrien Toulorge je tedy popravdě nazván „mučedníkem pravdy, premonstrátem s rovnou páteří“. Muž Boží v linii proroků, svatého Jana Křtitele, kteří svůj život ztotožnili s Pravdou – Ježíšem Kristem.

*fr. Filip Milan Suchán OPraem
magistr kleriků
(Mezitimulky redakce)*

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury
Husova 8, 110 00 Praha 1, tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz
on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Svatý Bernard: Kázání na Píseň písní II.

Biblický text Píseň písní inspiroval k výkladům nejrůznějších autorů, jak církevní otce 2. a 3. století, tak i velké osobnosti století následujících. Bernard z Clairvaux (1090–1153) vytváří svá *Kázání na Píseň písní* v době, kdy byl tento biblický text opravdu jedním z nejoblíbenějších témat pro výklad. Bernard jej zpracoval celkem v 86 kázáních, a to v letech 1135 až 1153. Nevyložil v nich ani zdaleka celý text Píseň písní, protože četné odbočky, které ho během rozjímání napadaly, ho často zavedly daleko od původního textu. Na rozdíl od jiných interpretů, kteří vidí milostnou poezii Píseň písní jako vyjádření vztahu Krista a Církve, případně Krista a duše, vnáší Bernard do svého výkladu velmi osobní rysy a aplikuje tento vztah na Krista a vlastní duši. Na konkrétních příkladech ze svého života i ze života bratří nám pomáhá orientovat se v našich vlastních nesnázích a složitostech vztahů s lidmi i s Bohem. Právě pro tyto osobní zkušenosti je jeho výklad aktuální nejen pro jeho současníky a pro řeholníky i v pozdějších stoletích, ale i nyní pro nás – tedy pro každého člověka, který chce prožívat intenzivně svůj život s Bohem. *Váz, 496 str., cca 460 Kč*

SVĚT ZAPOMNĚL NA SVATOU ZEMI

Rozhovor s jeruzalémským patriarchou Fouadem Twalem

Ve dnech 14.–16. září 2012 navštíví Svatý otec Benedikt XVI. Libanon a zveřejní tam postsynodální apoštolskou exhortaci. V souvislosti s touto cestou hovořil Vatikánský rozhlas o situaci tamních křesťanů s jeruzalémským patriarchou arcibiskupem Fouadem Twalem.

Od času Synody biskupů pro Blízký východ se v této oblasti odehrálo velmi mnoho. Jak křesťané vnímají svoji situaci?

Popravdě řečeno nelze předvídat, co se stane na Blízkém východě. Naše plány do budoucna se mění co půl roku, nebo dokonce co tři měsíce. Víme pouze to, že jsme uprostřed proměn, a není zřejmé, co z nich vyplyne. To s sebou nese pochybnosti, strach, ale také naději a intenzivní modlitbu. Nyní čekáme na postsynodální apoštolskou exhortaci Benedikta XVI., která má shrnout naše reflexe a diskuse během Synody. Klíčovou otázkou je pocit přináležetosti k této zemi. Musíme se snažit – nakolik je to možné – zadržet emigraci, nerozprodávat naši zemi, bez ohledu na cenu, zejména v Jeruzalémě. Země totiž znamená vládu a identitu. Země je tu vším. Proto je nutné pevně se jí držet. Usilujeme o každodenní dialog s našimi sousedy, židy i muslimy. Máme ale obavy z rozvoje náboženského integralismu, jak muslimského, tak i židovského, protože nás bezprostředně ohrožuje. V tomto ohledu spoléháme, že se za nás postaví naši pastýři i mezinárodní společenství. Víme dobře, že mezinárodní politiku řídí zájmy, které jako buldozer planýrují všechno, co se jim postaví do cesty. Jsme proto velmi znepokojeni například tím, co se děje v Sýrii. Nedá nám to spát. Nevíme, co se stane.

Otče arcibiskupe, dotkl jste se řady otázek, které stály v centru synodního zasedání: jako emigrace křesťanů, dialog s židy a muslimy, ekumenické vztahy s jinými církvemi... Změnilo se v této oblasti něco k lepšímu?

Ne, nepřilíš. S židy vedeme dialog, ale v každodenním životě stále narážíme

na problém okupace, která omezuje náš život. Na obou stranách nechybí lidé dobré vůle, ale ta nenormální situace maří veškeré pokusy o dialog. Podobně je tomu s muslimy. Zakončení rama-

Arcibiskup Fouad Twal, latinský patriarcha Jeruzaléma
Foto: <http://www.news.va>

Spoléháme na to, že nám papež dodá kuráž a že spolu s námi převezme odpovědnost za tuto oblast světa.

dánu bylo příležitostí k blahopřáním, výrazům naší připravenosti žít ve svornosti a míru. Ale na druhé straně jsme svědky nárůstu radikálních postojů mezi muslimy v dosud nevídané míře. Je to vidět na každém kroku. A je třeba o tom jasně mluvit, protože musíme být realisté. To je situace, v níž žijeme. Jsme plni obav, trpíme, pláčeme. Ale víme,

že před námi tady trpěl náš Pán, Ježíš Kristus. Kráčíme v Jeho stopách. Bolí nás, že se svět přestal zajímat o Svatou zemi. Všechna pozornost se soustředí na Sýrii nebo Írán. Očekává se od nás, že požehnáme intervenci v Sýrii, ale nikdo, žádný zahraniční diplomat nebo ministr nám neřekne, jaké mají s touto zemí plány. Co bude po svržení Asadova režimu? Chtějí od nás podporu naslepo. A to my neuděláme. Velmi dobře si pamatujeme, co se stalo v Iráku, a nepřejeme si druhý Irák.

Co si slibujete od zářijové návštěvy papeže v Libanonu?

Očekáváme, že nám dodá odvahu. Je zřejmé, že nejde o cestu pouze do Libanonu, ale za námi všemi. Doufáme, že se ta cesta vůbec uskuteční. Spoléháme na to, že nám papež dodá kuráž, ale také že s námi převezme odpovědnost za Blízký východ. Musíme si uvědomit, že situace je velmi napjatá a nepokojná v celém regionu, násilí se šíří. Modlíme se za mír, nevíme dost dobře, jak ho dosáhnout. Protože jak všichni dobře vědí, arabské země nesouhlasí s vnější intervencí a za všemi změnami musí stát armáda, nebo s nimi alespoň souhlasit. To je realita Blízkého východu. V Sýrii stojí armáda z 80 % či dokonce 90 % na straně Asada. A to v důsledku znamená, že nás čeká ještě množství násilí a nevinných obětí, než se vyřeší, zda dojde ke změně režimu nebo se zůstane při starém. Myslím, že ti, kdo k nám přijíždějí učit demokracii, si neuvědomují, jak velice složitá je to situace.

Přeložila Johana Bronková
Radio Vaticana

OPRAVDOVÝ HOLOCAUST A OKORALÉ DUŠE

Jak se postavíme k perzekuci křesťanů v islámských zemích?

Pronásledování křesťanů v islámských zemích dosahuje šíře a intenzity hrozící odstartovat největší humanitární katastrofu naší doby – za téměř totálního mediálního zatmění a mlčení politických a církevních institucí.

„Těšte se na opravdový holocaust“ je již hezkou řádku let populárním heslem islámských demonstrací v západních velkoměstech, vedle podobných důmyslností jako „Svobodo, jdi do pekla“, „Islám ovládne svět“, „Usekávejte hlavy těm, kdo islám urážejí“ nebo „Zabíjejte židy pro mír“.

Dlouho se nad nimi svět shovívavě usmíval jako na fantazii rozzlobených pubertáků, z níž jednoho dne vyrostou a stanou se normálními západními demokraty jako všechny předchozí generace imigrantů. Málokoho napadlo, že to tyto děti budou myslet ještě vážněji v dospělosti nebo že tento opravdový holocaust (ten předchozí se nepovedl) by se mohl nevztahovat na Židy (nenávisť k nim je přece pochopitelná tradice chudých a utlačovaných), nýbrž tentokrát (nebo po několika staletích opět) na křesťany. Jejich perzekuce v islámských zemích dosahuje šíře a intenzity hrozící odstartovat největší humanitární katastrofu naší doby. Děje se tak – jako u tolika předchozích genocid a pogromů – za téměř totálního mediálního zatmění a mlčení politických a církevních institucí, s výjimkou několika specializovaných humanitárních organizací a jejich internetových stránek.

Světlé výjimky

Těmi nejaktivnějšími jsou dvě, obě nezávislé a financované ze soukromých příspěvků: *The Gatestone Institute* je zaměřený na „vzdělávání veřejnosti o událostech přehlížených hlavními médii a představujících hrozby naší individuální svobodě, svrchovanosti a svobodě slova“. *The Barnabas Fund* je organizace nejen informativní, nýbrž i charitativní, pomáhající specificky křesťanům perzekvovaným v islámských zemích, odkud podává podrobné zprávy z první ruky. Pro jeho ředitele Patricka Sookhdeha nejnaléhavější tragédií

posledních několika měsíců je Sýrie, kam za poslední dva roky uprchl téměř milion (dvě třetiny) křesťanů z Iráku před masivní islámskou perzekucí probíhající pod nosem bezradně přihlízejících západních vojáků. Na ně a na jejich syrské souvěrce, jichž jsou další dva miliony, se teď valí postupující povstání proti Asadovi, jehož režim křesťany chránil – alespoň v tom smyslu, že se choval tyranicky ke všem „rovnoprávně“, bez ohledu na nábožen-

Foto: <http://www.faithfreedom.org>

Dokážeme zabránit opravdovému holocaustu dřív, než dorazí na náš práh?

skou příslušnost. Povstalecké jednotky, které ovládli džihádisté a alkajdisté, křesťany vyhánějí po tisících, město po městě a vesnici po vesnici, jak je obsazují. *Barnabas Fund* má nejen zprávy přímo z míst, kde se tragédie dějí, má i síť kontaktů, jimiž postiženým na místě pomáhá – díky (zatím) vstřícné politice Asadovy armády, pod jejíž ochranu křesťané přchají.

Nejaléhavější tragédie

Syrští (a uprchlí iráčtí) křesťané uvázli ve šlamastice politické absurdity. Křesťanský západ fandí jejich pronásledovateli proti jejich ochráncům, které zas podporu-

je bizarní kombinace Íránu, Ruska a Číny. A protože nejen džihádisté, nýbrž i část západního tisku označují křesťany za kolaboranty s Asadovým režimem, vítězství povstalců pro ně bude rozsudkem smrti. Ten podle hojně citovaného povstaleckého islámského klerika má vypadat takto: „roztrhat, rozsekat a hodit sežrat pšům“.

Dalších deset milionů křesťanů (rovněž viněných z kolaborace s Mubarakem, sekularisty a levicí) vázne v Egyptě, kde vítězství Muslimského bratrstva v parlamentních i prezidentských volbách povzbudilo muslimy k otevřené perzekuci, přepadání a pálení kostelů, zabíjení kněží, únosy křesťanských dětí a násilné konverze a kde se každou chvíli čeká nastolení zákonů šarijá proměňujících křesťany v druhořadé občany platící muslimům extra daň a trestané za urážku islámu nebo pokus konvertovat muslima na křesťanství. To si podle posledních sondáží přeje přes 60 procent Egyptanů. Nový prezident Muhammad Morsi si sice do kamer potřásl rukou s křesťanskými duchovními, ale obavy křesťanů tím nerozptýlil. Trvalým politickým programem jeho Muslimského bratrstva je „Alláh je náš cíl, Korán je náš zákon, Prorok je náš vůdce, džihád je naše cesta a smrt v boji za Alláha je naše nejvyšší touha.“

Cíleně protikřesťanské rozsudky

V soudnictví se už objevují cíleně protikřesťanské rozsudky: Po křesťansko-muslimských šarvátkách způsobených dopravní zácpou bylo dvanáct křesťanů odsouzeno na doživotí, zatímco všichni zúčastnění muslimové byli žaloby zproštěni, třebaže poškodili více než padesát křesťanských obydlí, kanceláří a obchodů. Mezi odsouzenými je i křesťanský právník a parlamentní kandidát, před jehož domem se šarvátka odehrála – v jeho

nepřítomnosti a bez jeho vědomí. Jeden křesťanský teenager byl odsouzen bez předložení důkazů ke třem letům vězení za údajnou urážku islámu na svém facebooku, třebaže jeho obhájci dokazovali, že neumí zacházet s počítačem, a tudíž nemohl facebook používat. Za další urážku islámu v diskusi s muslimským kolegou byl odsouzen křesťanský učitel na šest let v soudním přelíčení, jemuž skandoval dvouapůltisícový dav.

Sto milionů křesťanů v ohrožení

Za tři měsíce od konce března z Egypta uprchlo přes sto tisíc křesťanů a exodus pokračuje. Od března zostřená perzekuce byla vyprovokovaná – nebo posvěcená – prohlášením saúdského vrchního muftího, že „je nutné zničit všechny kostely v oblasti“. A zprávou, podle níž se nový prezident prořekl, že „provede druhé islámské dobytí Egypta a donutí křesťany konvertovat na islám nebo platit daň nebo emigrovat“. Křesťanští duchovní volající o pomoc říkají „před sebou máme moře, za zády džihádisty“.

Jak širokou „oblast“ měl vrchní muftí na mysli, si vysvětlují muslimové v různých zemích po svém. Severní Nigérii samopaly a kulometry ozbrojené muslimské jednotky Boko Haram prakticky pročistily od všeho křesťanského, když tamním křesťanům daly na vybranou zmizet do tří dnů nebo smrt. Poslední zbytky křesťanů jsou likvidovány v Mali a Severním Súdánu. Předseda americké Komise pro náboženskou svobodu odhaduje, že „křesťanství hrozí úplný zánik v Iráku, Afghánistánu a Egyptě“. Další na stupínku jsou podle Komise Maledivy, Mauretánie, Írán, Somálsko, Jemen, Uzbekistán, Pákistán a Turecko, kde muslimské populační většiny nabírají na agresivitu. Ta sílí i v tradičně mírnějších zemích jako Indonésie a Malajsie. Útoky na křesťany se množí i od muslimských menšin v Keni, Thajsku a Filipínách. Celkem je ohroženo až 100 milionů křesťanů.

O kolik sirotků bychom se dokázali postarat?

Co může ten propastně neinformovaný svět dělat? Podle Patricka Sookhdea jsou nejakutnější – a nám kulturně nejbližší – Sýrie a Egypt. Tam navíc zatím *Barnabas*

Foto: <http://csi-usa.org>

Fund působí a může na místě pomáhat. Jenže jak ještě dlouho a kam je evakuovat, než Asadův režim padne a vládu převezmou džihádisté? Jde o tři miliony lidí, z toho desetitisíce sirotků. *Barnabas Fund* jedná s několika zeměmi, jednou z nich je prý Rumunsko, které má stovky opuštěných vesnic. O kolik takových sirotků by se dokázali postarat Češi?

Pomáhat persekvaným křesťanům je prý svízelné a neprůchozí. – Jaký bude svět bez křesťanů?

Přesně tuto otázku jsem položil české pobožce mezinárodní organizace, která má dobročinnost za svoje *raison-d'être*. Dopadl jsem takto:

„Svízelné a neprůchozí díky legislativě našeho státu a Evropské unie a mezinárodních úmluv.“

„Jestliže jsme organizace nezávislá a sekulární, musím se vyjádřit k zásahu v této problematice negativně.“

„Nesmíme vstupovat na tenké pole náboženské války a měli bychom projevovat nestrannost.“

„Šíření vzdělání může pomoci v budoucnu a zmírnit či nedovolit vzniknout případnému konfliktu.“

A nakonec ještě „už mě zmáhá číst všechny mailly o perzekuci křesťanů“.

„Češi mají okoralé duše,“ říká statečná a noblesní dáma Věra Jourová, která tu okoralost zažila na vlastní kůži. Omlouvá je možná jen to, že ona ta okoralost je celosvětová, od zatmělých médií, přes netečné vlády a církve, po Baracka Husseina Obamu, který spěchal novému egyptskému islamistickému prezidentovi popřát k vítězství.

My z toho všeho možná pochopíme, jak mohlo dojít k tomu „nedokonalému“ holocaustu a jak možná nedokážeme zabránit tomu „opravdovému“. Většinu lidí byl lhostejný, netýkal se jich, rušil je z pohody a nestrannosti. Až nakonec dorazil i na jejich práh a týkal se všech. Mnozí z těch, jimž lhostejný nebyl, si spočítali ty miliony a pokrčili rameny, že tolik se tak jako tak zachránit nedá. A pak tu bylo pár tisíc těch, kdo věřili, že stojí za to zachraňovat, co se dá, podle starého přísloví, že kdo zachrání jeden život, zachraňuje celý svět. Připomeňme si je.

Kdo zachrání jeden život, zachraňuje celý svět

Nicholas Winton téměř sedm set českých dětí posledním vlakem z Prahy. Oskar Schindler svoji tisícovku. Irena Sendlerowa, s pomocí hrstky farářů, jeptišek a venkovských katolických rodin dva a půl tisíce dětí z varšavského ghetta. Španělský diplomat v Řecku pět tisíc španělským dialektem po čtyřech stáletích ještě mluvících soluňských Židů.

Kodaňští cyklisté svých osm tisíc židovských spoluobčanů zatarasení cesty německým kamionům, než je rybáři stačili odvézt do Švédska. Bulharský král a pravoslavná církev 50 tisíc židovských spoluobčanů Hitlerovi nevydaných. Italské kláštery a vesnice 40 tisíc Židů italských a italský guvernér 30 tisíc francouzských v okupované Nice. Francouzský odboj, sekulární, katolický i protestantský 50 tisíc. Raoul Wallenberg se třemi stovkami dobrovolníků 80 tisíc Židů maďarských.

Všichni to dělali jako „svízelné a nepřehodí díky legislativě“. Mnohým z nich podle této legislativy hrozil trest smrti.

Svět bez křesťanů?

Kdysi před lety jsem se setkal s jednou Holanďankou, která zachránila několik desítek židovských dětí. Zeptal jsem se jí, proč riskovala život. Řekla toto:

„Protože ve světě bez Židů nestojí za to žít.“

Co kdyby totéž platilo o světě bez křesťanů?

Najde se tu ještě někdo s neokoralou duší, kdo by věděl, jak pomoci zachránit pár tisíc sirotků? Protože, nemylme se, ono by nás to opět mohlo všechny jednou dostihnout. Bruselská džihádistská organizace „Sharia4Belgium“ už

Belgičanům radí, že když se jim islám nelíbí, ať se z Belgie vystěhují. A Belgie, to už je zatraceně blízko. Ostatně, hodlá-li džihád dobýt celý svět, brzy nebude se vystěhovat kam.

Benjamin Kuras

<http://blog.aktualne.cz>

Psáno pro www.ceskapozice.cz

(Mezitimulky redakce)

Benjamin Kuras,
spisovatel, dramatik,
překladatel a publicista

OD ŠOKU K POROZUMĚNÍ

Rozhovor s Jiřím Kubem o mezinárodní letní škole duchovní hudby

Úvodní mše svatá na Conviviu. Diriguje Pavel Svoboda – conviviator maximus. Foto: Jura Rohel

O loňském ročníku mezinárodní letní školy duchovní hudby Convivium jsme informovali čtenáře RC Monitoru v sedmnáctém čísle ze září 2011. Po osmi úspěšných ročnících v Čechách jste vyrazili dobýt Slovensko?

To je velmi nepřesně vyjádřeno. Snad kromě té úspěšnosti dosavadních osmi ročníků. Předně na Slovensko jsme vyrazili už po ročníku sedmém, tedy na podzim roku 2010. Organizaci takové školy

nelze připravit za jeden rok. A nevyrazili jsme dobývat, ale nabízet to, co umíme my, a učit se tomu, co umějí jinde.

A proč tedy na Slovensko, a konkrétně do Spišské Kapituly?

Ono to bylo na začátku vlastně obráceně. Primárně jsme vyrazili do Spišské Kapituly, která je shodou okolností na Slovensku. Vyhnala nás tam vlastně nouze. Ono totiž není jednoduché najít pro Convivium to správné místo. Jsou k tomu tři

nutné podmínky: Předně to musí být místo duchovně živé, nejraději nějaký fungující klášter. Potom je potřeba, aby tam mohlo 100–150 lidí bydlet, jíst a pracovat. A nesmí to být moc drahé, protože chrámoví hudebníci zpravidla neoplývají světskými statky a přijíždějí jich často celé početné rodiny. A takových míst je velmi málo a i když se Convivium zrodilo v Želivě a stále se do něj vrací, snažíme se, aby se lokality co nejvíce střídaly, protože každá vtiskne Conviviu svou vlastní atmosféru. A jedno z mála takových míst je právě Spišská Kapitula.

Čím byla specifická náplň letošního Convivia?

Hudební obsah určují hlavně lektoři. Kromě osvědčených a tradičních jako O. Grzegorz Cebulski na zpěv křesťanského východu, Jiří Hodina (gregoriánský chorál), Veronika Höslová (hlasová výchova a poradenství) a Thierry François (spirituály a gospels), jsme zařadili tradiční varhanickou třídu, kterou vedl David di Fiore (USA), třídu polského baroka (Piotr Karpeta). Skalní zájemce o gregoriánský chorál učil Jaan-Eik Tulve z Estonska, který nyní vede slavný Choeur Grégorien de Paris. A na Sloven-

sku jsme nemohli minout slovenskou duchovní hudbu, s kterou nás seznámil Dušan Bill.

A jaká je tedy duchovní hudba na Slovensku?

Srovnávat je poněkud troufalé, berte to spíš jako mírnou nadsázku: Zatímco v Česku se vede boj mezi „kytaráři“ a „varhaníky“ a ve stínu tohoto boje na mnohých místech přežívají klasické chrámové sbory a na jiných místech pomalu vznikají chorální scholy (a to ještě se ti naši varhaníci nemohou dohodnout, která barva kancionálu je ta správná), slovenská hudebně-liturgická scéna je rozdělena na zastávce JKS (olbřímí dílo Mikuláše Schneidera-Trnavského z počátku 20. století) a pokoncilní propagátory jakéhosi Congregational Singing. A v jejich stínu žádné místo na klasické chrámové sbory s „velkým“ repertoirem a gregoriánský chorál už (až na vzácné výjimky) nezbyvá. Že hudební složka mše svaté může mít formu gregoriánského chorálu nebo velkého sborového or-

dinaria od začátku do konce, že by mohl fungovat zpíváný kompletář, že to přitom nemusí být koncert a že taková hudba zůstává liturgií, to bylo asi pro naše hostitele (včetně dvou biskupů a party bohoslovců) to největší překvapení. A přitom – překvapení příjemné!

Jak byl na Slovensku projekt Convivia přijat?

Convivium nebylo na Slovensku zcela neznámé. Skupinky zasvěcenců přijížděly už v minulých letech na Convivium do Čech. Ale většina slovenských frekventantů opravdu nevěděla, do čeho jdou. Už v průběhu kursu si však zamlouvali místa na příštích ročnících. Druhá rovina otázky – jak jsme byli přijati našimi hostiteli ve Spišské Kapitule. Lepší už to být ani nemohlo!

Největší zážitek?

Jednoznačně společný nácvik (all hands on deck!) a provedení postromantické *Missy solennelle* pro sbor a dvoje varhany Louise Vierna pod vedením velmi nekom-

promisního a místy asertivního Davida di Fiore. Ocituji jednu z účastnic: „Spolupráce s Davidem di Fiore byl jeden velký vývoj od šoku k porozumění. Závěrečná mše, to nebylo jen Convivium (mj. znamená i hostinu), to byla přímo žranice!“

Zdeňka Rybová

RNDr. Jiří Kub,
místopředseda Společnosti
pro duchovní hudbu

Že hudební složka mše svaté může mít formu gregoriánského chorálu nebo velkého sborového ordinaria a že taková hudba zůstává liturgií, to bylo pro naše hostitele asi to největší překvapení.

Vyšla Příprava na svátost smíření dnes

Po čtenářích časopisu *Milujte se!* se nyní dostává nově vydaná praktická příručka k přípravě na svátost smíření k těm čtenářům *RC Monitoru*, kteří časopis *Milujte se!* neodebírají.

V časopise *Milujte se!* se snažíme psát otevřeně i o tématech, která se dnes (snad z jakéhosi falešného ostychu, aby někdo nebyl předkládáním náročných požadavků křesťanství odrazován) přecházejí mlčením nebo kterým se nevěnuje dostatečná pozornost. Řídíme se slovy Pána Ježíše: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Nechceme zprostředkovávat jakési „homeopatické křesťanství“ – tedy tak nařazené, že sice nikoho neznepekojí, ale také nikomu nic nedá...

Proto jsme k jeho poslednímu srpnovému vydání přidali čtenářům, kteří mají *Milujte se!* objednané, i výtisk knížečky *Příprava na svátost smíření dnes*. Knihu vydala Matice cyrilometodějská ve spolupráci s Res Claritatis – vydavatelem *Milujte se!* a *RC Monitoru* – ve spolupráci s hnutím Pro život ČR (má 48 stran

A6, doporučená cena je 28 Kč, kompletní text knížky on-line v pdf formátu najdete i na www.milujte.se). Domníváme se, že to je pomůcka, kterou lze při přípravě na svátost smíření používat pravidelněji. A že ji také můžete doporučit či darovat druhým. Přes svou stručnost obsahuje řadu věcí, které bývají jinde opomíjeny.

Jsem rád, že s tímto číslem *RC Monitoru* ji nyní dostávají jako přílohu ti, kteří časopis *Milujte se!* neodebírají (knížečka je tedy přiložena k *RC Monitoru* jen těm, kteří ji ještě nedostali s časopisem *Milujte se!* – snažíme se tak vyhnout duplicitě v jejím rozesílání). Budete-li mít zájem o další výtisky, napište si o ně, prosím, na adresu redakce časopisu *Milujte se!* (e-mail: redakce@milujte.se). Rádi knihu v požadovaném množství zašleme i všem ostatním, kteří o ni budou mít zájem.

V tuto chvíli je k dispozici v dostatečném množství, neboť se jí podařilo vydat v nákladu vyšším než padesát tisíc výtisků. Věříme, že může přinést velký užitek nejen vám, ale i vašemu okolí.

Knížečka vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého a vedle P. Marka Dundy, který její vydání zaštitil, se na knize podílel celý kolektiv autorů, k němuž patřil mimo jiné Mgr. Radim Ucháč a P. Mgr. Pavel Mayer OP. Odborným konzultantem byl P. MUDr. Bogdan Sikora OFMConv. Při vzniku knihy byly brány v úvahu i připomínky řady dalších odborníků i kněží působících v duchovní správě, tak aby vzniklo dílo, které je možné považovat za spolehlivé a současně velmi praktické.

P. Pavel Zahradníček OMI
šéfredaktor časopisu *Milujte se!*

ČERNÁ MADONA V OSTRAVĚ

Svědectví z Pouti od oceánu k oceánu za ochranu života a za rodiny

Foto: Jan Zofák

„Pojďme za mámou, za maminkou svou, Maria nás všechny ráda má. Proč jsme nešťastní, když můžeme k ní? Maria nás všechny objímá... Ave, ave, ave Maria“
 Textu této krásné mariánské písně využiji k uvedení do mimořádného dne v Ostravě, a to neděle 26. srpna 2012, kdy ve farním kostele Panny Marie Neposkvrněného početí v Přívozu bylo právě zahájeno putování po České republice, a to „Pouti od oceánu k oceánu“ s ikonou Panny Marie Čenstochovské za ochranu lidského života a obnovu rodin. Tato ikona již putovala přes Rusko, Kazachstán, Bělorusko, Ukrajinu, Lotyšsko, Litvu, Polsko, a dnes to byl den s velkým D, kdy z polského Bielska vstoupila na území Česka, aby tu ve dnech 26.–31. srpna 2012 navštívila Ostravu, Olomouc, Koclířov, Hradec Králové, Prahu a pak přes Brno pokračovala na Slovensko a do dalších vybraných zemí. S tlukoucím srdcem jsem se ohlížela v 10 hodin dozadu do kostela, kdy už konečně uvidím Tvář Černé Madony, kterou jsem na Jasně Hoře v Čenstochově ve svém životě již několikrát navštívila. A dnes Ta Nejčistší Matka Boží, Nejsvětější Panna Maria v Ikoně Panny Marie Čenstochovské přichází za svými dětmi, za mnou, za mou sestrou, za mými přáteli,

**Nejsvětější Panno Maria,
 Nejčistší Matko Boží,
 Neposkvrněná Panno,
 do Tvých rukou svěřujeme
 důležitý úkol ochrany
 civilizace života a lásky.**

za našimi rodinami, přichází ke každému z nás, kdo jsme přijali její pozvání do vybraných chrámů v naší vlasti a přicházíme za Ní, ať z blízka či z daleka. Konečně je tu! Krátce před půl jedenáctou se lidé v lavicích zvedají a naše zraky se otáčejí za naší milou Matkou. Ze srdce se mi dere hlas: „Maria, Královno Polska, Královno naše, jsem při Tobě, pamatuji... Zdravím Tě, Maria, vítám Tě, Maria, uctívám Tě, Maria, obejmi mě, Maria...“ Jako na lodi, vplula do kostela plného vděčných Mariiných dětí ikona, nesená na ramenou čtveřicí mladých mužů, kteří ji umístili na připravené místo, aby tam mohla být uctívána několik určených hodin. V 10.30 hodin začíná mše svatá sloužená P. Adamem Ruckim, biskupským vikářem pro duchovní povolání. S jakou láskou přivítal krásnou Paní, Černou Madonu, jaké teplo

se rozhostilo po chrámu hned od prvních slov, která vyšla z jeho úst. K tomu kázání plné lásky k Mamince, Mámě, Matce, kázání plné naděje a povzbuzení. Naše srdce připravil tak, že jsme všichni dle jeho doporučení vzali Marii za ruku, aby šla s námi prožít Tajemství Mše svaté, Tajemství Eucharistie. Otec Adam nám prozradil jeden „podfuk“ na Ducha Svatého: abychom se skryli do Mariina Srdce a v Ném schovaní svolávali příchod Ducha Svatého, a Duch Svatý, který na Ni sestoupil, nemůže jinak, než sestoupit tak i na nás. A tak voláme: „Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie.“ Mše svatá vyvrcholila zásvětnou modlitbou z úst otce Adama: Nejsvětější Panno Maria, Nejčistší Matko Boží, Neposkvrněná Panno, do Tvých rukou svěřujeme důležitý úkol ochrany civilizace života a lásky...

Poté otec Adam překládal promluvu kněze Paulína z Jasně Hory, v jehož tváři i úsměvu se zrcadlí vroucí láska k Bohu a Marii. Již třetí týden provází putování ikony po polských městech, je unavený, ale šťastný, když vidí, že ikonu předávají do dobrých rukou, vidí, že český národ Marii v Čenstochovské ikoně s radostí přijímá, a tak vybízí všechny přítomné, aby se nebáli bránit život, vybízí manžele, aby přijímali děti s radostí, mladé dívky

Jak to vidí Michaela Freiová

Otazníky k současné debatě o Církvi

Někteří odpůrci majetkového vyrovnání státu s církvemi tvrdí, že by se církvím nemělo vracet nic, protože církev je špatná a zavinila všechny hříchy minulosti. Odkud se bere tolik nenávisti?

Člověku je z toho až úzko, čte-li v tisku a zejména na webech výpady proti Církvi, které se většinou opírají o obraz evropských dějin, tak jak ho podávaly komunistické učebnice a – jak se zdá – jak se učí dodnes. Někteří odpůrci majetkového vyrovnání proto tvrdí, že by se nám nemělo vracet nic, protože jsme špatní a zavinili jsme všechny hříchy minulosti.

Odkud se bere tolik nenávisti? Odpověď je jednoduchá: z nevědomosti. Komunistický výklad dějin se skládá z pomluv, které mnozí mladí lidé přijímají, protože prostě nemají alternativu. Tahle nenávist se ale nevztahuje jen na Církev, ale na celou minulost naší země a celé Evropy. Právem v této souvislosti mluví papež o „sebenenávisti“ evropské kultury.

Situace se přitom horší. I když v padesátých letech existoval silný tlak na odchod z Církve, znala většina lidí alespoň základní věci: Desatero znal každý, bylo obecně známo, k čemu je kostel, co je to mše apod. To dnes už neexistuje. Zato jsou stále silněji lidem vymývány mozky lživým líčením historie. Znalosti české veřejnosti o dějinách, a o církevních dějinách zvláště, klesly za čtyřicet let komunismu prakticky k nule.

Snaží se katolíci zprostředkovat lidem pravdivější obraz dějin? Když jsme přeložili a připravili k vydání knihu Thomase Woodse *Jak katolická církev budovala západní civilizaci*, odmítla nás s ní dvě katolická nakladatelství. Důvod? Líčení je prý jednostranné. Ze stejného důvodu knihu odmítl recenzent *Mladé fronty*

– katolík. Ten navíc této učebnici vytkl, že „fakta obsažená v knize jsou odborníkům známa“, což ovšem platí o kterékoli učebnici.

Jistě, náročných knih pro lidi znalé problematiky vychází dost. Ale prostý výklad pro lidi, kteří léta žijí bez kontaktu s Církvi, je nedostatkem zbožím.

Teď, kdy se v souvislosti s majetkovým vyrovnáním vyvalily pomluvy o Církvi, podobny kaši z pohádky „Hrnečku vař“, si snad i štítiví snobové uvědomí, že máme odpovědnost za informovanost veřejnosti o věcech Božích. Zatím ale postoj křesťanů ke katastrofální neznalosti dějin západní civilizace spíše odpovídá Kainovým slovům: „Jsem snad strážcem svého bratra?“

Michaela Freiová
publicistka a překladatelka

a ženy prosí, aby naslouchaly hlasu srdce, které je Bohem vybavené pro mateřství. Dále promluvila paní Eva, která je také ve skupině pro ochranu života, provázející putování ikony, a s velkým nadšením a entuziasmem oslovila přítomné. Atmosféra je úžasná. Nastává závěrečné požehnání a po něm do 16 hodin možnost soukromého uctívání. Otec Rucki říká, že se každý může k Matce Boží přiblížit, dotknout se Jí, pohlédit ji či políbit, že ikona, která je věrným obrazem Černé Madony, je stavěná tak, že jí nemůže ublížit žádný dotyk, žádný polibek či jiný projev lásky a oddanosti. Otec říká, že věří, že návštěva této ikony přinese velké požehnání tomuto městu, každé rodině, naší vlasti. Říká, že pohled do očí Mariiných promění každého, kdo se do Jejich očí zadívá, domů se vrátí úplně jiný, zasažen tím neopakovatelným pohledem Mámy, Maminky, Matky Nebeské.

Ano, Maria, i můj pohled se setkává s Tvým, mlčím, s důvěrou v srdci Tě pro-

sím, proměňuj můj život dle vůle Boží... Totus Tuus Maria! Celá Tvá, Maria!

Nejraději bych zůstala, ale vím, že je čas se z pouti vrátit domů, ke svým drahým, ke svým povinnostem. A tak odcházím na vlak s pohledem Tě, která se dívá stále za mnou, kudy půjdu, kudy budu kráčet, vím, že Ty jsi stále se mnou, Maria. Jsem naplněná velikou láskou a další hodiny návštěvy ikony v Ostravě prožívám v modlitebním propojení. V 16 hodin

modlitbu slavných tajemství svatého růžence, v 17 hodin mši svatou s naším milým biskupem Františkem Václavem a pak i další dny putování budu provázet modlitbou – v pondělí do Olomouce, v úterý do tolik mi srdcem drahého Koclířova, dále Hradce Králové, Prahy, Brna...

Nejsvětější Matko! Slibuji Ti, že budu ze všech sil chránit lidský život ve všech podobách! Díky, Maria!

Jana Machandrová

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Mnoho sportovců dalo během letošních olympijských her najevo, komu svěřili své vítězství. Znamení kříže před rozběhem, oči zvednuté k nebi, políbení obrázku Panny Marie po vítězném doběhu do cíle... Taková svědectví potěší.

Chmurná je naopak zpráva o nedávné události z Německa. Časopis *Týden* uvedl: „Zákazník, hlavně ten bohatý, náš pán. To už nějaký pátek dobře vědí i evropští podnikatelé v hotelnictví, restaurátérství a turistice v případech vyznavačů muslimské víry. Jdou při tom někdy dost daleko. To platí i pro případ z Bavorska, kde v jednom reklamním katalogu vymazali kříž na vrcholu hory Zugspitze.“ A nejen vymazali z obrázku – opravdu byl fyzicky odstraněn. A tak čtyři metry vysoký pozlacený symbol víry, která zformovala Evropu, je pryč. V článku se také dočteme, že „asi nejhorlivějšími evropskými ‚obrazoborci‘ jsou v tomto směru Britové. Křesťanské symboly na veřejnosti či pracovištích jsou tam zakázány už déle. Došlo dokonce k přemalování celé flotily letadel (svatojiřského) kříži.“

Takovou českou olympiádou byl týden ve znamení mladých a jeho finále s rodinami – Celostátní setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Státní sekretář papeže Benedikta XVI. tlumočil účastníkům pozdrav: „Papež vyjadřuje živou radost z této prozíravé iniciativy. Přeje si, aby se upevno-

valo povědomí duchovních hodnot, které formovaly myšlení, umění i kulturu českého národa, a tím se křesťanské svědectví v rozličných prostředích dnešní společnosti stalo pronikavější.“ Myslím, že plody setkání už vidíme a zůstanou dlouho živé.

Tito mladí lidé, kteří se nebojí být na sebe nároční a vědí, jakou odměnu za to získají, se patrně jen pousmějí nad výplody některých sociologů, kteří chtějí

Koláž: mimi

„obrátit svět k lepšímu“. Nedávno se v jednom časopisu zaměřeném na současného moderního muže objevilo tvrzení, že „monogamie je umělá sociální instituce, která chce omezit sexuální potěšení mužů i žen.“ Americký sociolog Eric Anderson vydal celou knihu o tom, že věrnost jednomu životnímu partnerovi je mýtus a konstrukce, která se údajně v naší civilizaci na první pohled neosvědčila... K čemu takováto honba za potěšením vede, vykres-

luje následující anekdota: Baví se dvě děti v Hollywoodu: „Kolik máš sourozenců?“ ptá se jedno druhého. „Nevím, ale mám dvě maminky po prvním tatínkovi a tři tatínky po druhé mamince.“

Pronásledování křesťanů v Egyptě a dalších zemích a obrovské utrpení lidí v Sýrii stále volá po naší pozornosti a pomoci. Na konci srpna se v Egyptě konaly velké demonstrace, které upozornily na rostoucí moc muslimského bratrstva. Tisíce účastníků požadovaly, aby Egypt zůstal civilním státem a islamisté neovlivňovali státní instituce. Poprvé mezi nimi byli i křesťané, které k protestům vyzvala Koalice koptského Egypta. Desetiprocentní koptská část egyptského obyvatelstva zažívá nejen politický a sociální útlak, ale i konkrétní násilí: zničené živnosti, vypálené domy a kostely. Protože stát ovládají islamisté, nedočkají se křesťané obvykle vůbec žádného vyšetřování či pomoci. A nové kostely si postavit nesmí. Syrský exodus je také obrovský. A další země? Např. v Íránu jsou křesťané pronásledováni už od islámské revoluce v roce 1979. V současnosti je nejznámějším případem kauza pastora Jússefa Nadarcháního, který už skoro tři roky čeká ve vězení na výkon trestu smrti za to, že odmítl přestoupit k islámu. Více než 10 % křesťanů na celém světě žije v ohrožení. Nezapomínejme na ně.

-zd-

16. 9. Ne	24. neděle v mezidobí Iz 50,5–9a, Žl 116, Jak 2,14–18, Mk 8,27–35
17. 9. Po	sv. Kornélius, papež, a Cyprián, biskup, mučedníci I Kor 11,17–26.33, Žl 40, Lk 7,1–10
18. 9. Út	sv. Jan Macias, řeholník OP I Kor 12,12–14.27–31a, Žl 100, Lk 7,11–17
19. 9. St	sv. Januáriu, biskup a mučedník I Kor 12,31 – 13,13, Žl 33, Lk 7,31–35
20. 9. Čt	sv. Ondřej, Pavel a druhové, mučedníci I Kor 15,1–11, Žl 118, Lk 7,36–50
21. 9. Pá	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty Ef 4,1–7.11–13, Žl 19, Mt 9,9–13
22. 9. So	sv. Mořic a druhové, mučedníci I Kor 15,35–37.42–49, Žl 56, Lk 8,4–15

23. 9. Ne	25. neděle v mezidobí Mdr 2,12a.17–20, Žl 54, Jak 3,16 – 4,3, Mk 9,30–37
24. 9. Po	sv. Gerard, biskup a mučedník OSB Př 3,27–35, Žl 15, Lk 8,16–18
25. 9. Út	sv. Kleofáš, mučedník Př 21,1–6.10–13, Žl 119, Lk 8,19–21
26. 9. St	sv. Kosma a Damián, mučedníci Př 30,5–9, Žl 119, Lk 9,1–6
27. 9. Čt	Památka sv. Vincence z Paula, kněze Kaz 1,2–11, Žl 90, Lk 9,7–9
28. 9. Pá	Slavnost sv. Václava (Doporučený svátek) Mdr 6,9–21, I Kron 29, I Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27
29. 9. So	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů Dan 7,9–10.13–14 (Zj 12,7–12a), Žl 138, Jan 1,47–51

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

